

จำเป็นต้อง เข้าถึงธรรมให้ได้

วันที่ ๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕

อานิสงส์กรานกฐิน

เราได้กรานกฐินกันแล้ว ได้อานิสงส์กันทั่วถึง อานิสงส์กรานกฐิน มีทั้งหมด ๕ ข้อ

๑. เทียวไปไม่ต้องบอกลา พระวินัยว่าอย่างนี้นะ แต่ว่าวัดเราจะไป ไหนมาไหนให้บอกลาก่อน สมัยก่อนเขาลาไปทำกรรมฐานกัน ไปแสวงหา ที่วิเวก จะได้อาศัยความวิเวกนั้นทำใจหยุดนิ่งให้บรรลุมรรคผลนิพพาน

๒. เทียวจาริกไป ไม่ต้องถือไตรจีวรครบสำหรับ

๓. ฉันคนโภชน์ได้

๔. เก็บอธิเรกจีวรไว้ได้ตามปรารถนา

๕. จีวรอันเกิดขึ้นในที่นั้นจะเป็นของภิกษุที่กรานกฐินแล้ว

ส่วนรายละเอียดจะไม่พูดกันในที่นี้

พระคุณของหลวงปู่

ออกพรรษากรานกฐินกันแล้ว สิ่งที่จะต้องทำต่อไปก็คือ สร้างบารมี กันต่อไป และแสวงหามรรคผลนิพพานซึ่งมีอยู่ในตัวเรา ต้องหาให้เจอ

นับว่าเป็นโชคดีของพวกเราที่ได้รู้ know-how นี้ นั่นคือ วิธีการจาก พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระผู้ปราบมาร หากเราเกิดก่อนยุคที่ท่านมา บังเกิดขึ้น คำว่า “**แสวงหาหนทางมรรคผลนิพพาน**” นั้นกว้างเหลือ เกิน จนกระทั่งเราก็มักรู้ว่าจะทำอย่างไรถึงจะได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ตามที่เราปรารถนา เพราะหลังจากพุทธปรินิพพานแล้ว ๕๐๐ ปี ความรู้

ที่เป็นเนื้อแท้ ๆ ที่สามารถนำมาปฏิบัติได้ด้วยความมั่นใจเหมือนในสมัยพุทธกาลนั้นหมดไป

ในสมัยพุทธกาล พอลอกพรชากรานกฐินกันแล้วต่างก็แยกย้ายกันไปแสวงหาที่วิเวก เพื่อแสวงหาหนทางมรรคผลนิพพาน เพื่อให้เกิดกายวิเวก จิตวิเวก และอุปวิเวก

การแยกย้ายกันไปแสวงหาที่วิเวกอย่างนั้น แสดงว่าทุกรูปเข้าใจวิธีการที่จะทำให้ตนบรรลุมรรคผลนิพพานอย่างแจ่มแจ้ง เข้าใจอย่างดี ทั้งหลักการ ทั้งวิธีการ know-how อะไรต่าง ๆ เพราะถ้าไม่มั่นใจอย่างนั้น การออกไปจะเคັงคว้าง การไปตามป่า ตามเขา ตามห้วย หนอง คลอง บึง จะวิเวกจริง แต่ใจจะเหงา เพราะไม่รู้จะต้องทำอย่างไร

แต่ในสมัย ๕๐๐ ปี ย้อนไปถึงสมัยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังมีพระชนม์ชีพอยู่นั้นยังทำให้มั่นใจ เมื่อแยกย้ายกันไปแล้วก็ประพฤติปฏิบัติตัว ต้องการแค่ความเงียบ ความสงัด ไม่คลุกคลีด้วยหมู่คณะ แล้วต่างก็ประกอบความเพียรกันไปตามหลักวิชาว่า ทำอย่างนี้เป็นอย่างนี้ ถึงตรงนี้เรียกว่าอย่างนั้นอย่างนี้ ตัดสังโยชน์ได้ ๓ ตรงนี้เป็นพระโสดาบัน บอกกันเป็นสูตรกันเลย

แต่ว่าหลังจากพุทธปรินิพพานไปแล้ว ๕๐๐ ปี ก็เริ่มเคັงคว้าง นอกจากผู้ที่มีบุญญาธิการสั่งสมมามากถึงขีดถึงคราวจะได้บรรลุมรรคผลนิพพาน นั่นถือว่าเป็นกรณียกเว้น ซึ่งมีเป็นส่วนน้อย แต่ส่วนใหญ่จะเคັงคว้าง

แต่เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านค้นคว้าทางมรรคผลนิพพาน กลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง ทำให้เราปฏิบัติได้ง่าย และมั่นใจว่าถ้าได้ทำตามอย่างนี้แล้วจะได้บรรลุมรรคผลนิพพานแน่

เพราะฉะนั้น เราเกิดในยุคนี้ ถือว่าเป็นบุญลาภของพวกเรา ได้สั่งสมบุญญาธิการมามากเพียงพอที่จะได้บรรลุมรรคผลนิพพาน หรืออย่างน้อยก็เข้าถึงไตรสรณคมน์ มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง เพราะว่าเราได้หลักการและวิธีการที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ได้อบรมสั่งสอน ตอกย้ำด้วยความมั่นใจของท่าน แล้วก็สร้างความมั่นใจให้กับเราว่า ต้องเป็นอย่างนี้ **“หยุดเป็นตัวสำเร็จ ตั้งแต่เบื้องต้นจนกระทั่งเป็นพระอรหันต์”** ผิดจากนี้ไปไม่ใช่

หยุดแล้วเข้าถึงปฐมมรรค ตกศูนย์กระทั่งปฐมมรรคเกิดขึ้น เมื่อได้ปฐมมรรคแล้วการเดินทางไปสู่อายตณนิพพานจึงจะเริ่มขึ้น เริ่มต้นเราผ่านเข้าไปภายใน เห็นดวงธรรม เห็นกายภายใน กระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายโคตรภู เป็นโคตรภูบุคคล พระโสดาบัน พระสภิกาคามี พระอนาคามี พระอรหัต มีลักษณะเป็นอย่างไร ท่านบอกหมดเลย

หลวงพ่อบอกว่า ลูกทุกรูปที่เกิดในยุคนี้มีบุญมาก ไม่ต่างจากในสมัยพุทธกาลเลย แต่ว่ามีบุญแล้ว เราจะใช้บุญกันเป็นไหม ก็ขึ้นอยู่กับเรา จะเอาจริงเอาจังกันแค่ไหน ถ้าเอาจริงก็ให้ออกาสกับตัวเราเองฝึกหยุดฝึกนิ่ง เราจะต้องสมหวังกันอย่างแน่นอน

พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ยังยืนยันว่า ต้องเข้าถึงกันอย่างแน่นอน ให้เข้าใจให้ใส ให้เยือกเย็น ทำเรื่อยไป รักที่จะทำ ทำทุกวัน ทำทั้งวัน แล้วหมั่นสังเกต ต้องเข้าถึงอย่างแน่นอน และยังตอกย้ำเข้าไปอีกว่า

ทุกคนมีดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์หยาบ เป็นดวงใส บริสุทธิ์ โต เท่ากับฟองไข่แดงของไก่ อยู่ที่ฐานที่ ๖ ท่านบอกไว้หมดเลย และบอก ต่ออีกว่า ถ้าไม่มีธรรมดวงนี้จะเป็นมนุษย์อยู่ไม่ได้ เพราะธรรมแปลว่า ทรงรักษาเอาไว้ซึ่งกายมนุษย์ เหมือนเปลือกไข่ที่หุ้มไข่ขาวไข่แดงเอาไว้ ทรงรักษาไข่ขาวไข่แดงเอาไว้ ธรรมดวงนี้ใสบริสุทธิ์ มีขนาดโตเท่ากับ ฟองไข่แดงของไก่ซึ่งมีอยู่กันทุกคน

“ถ้าตั้งใจปฏิบัติแล้ว ต้องทำเป็นกันทุกคน” ท่านพูดอย่างนี้ แล้ว กลั้วหัวเราะด้วย ผู้ที่เทศน์บทนี้นำมาเล่าให้หลวงพ่อฟัง แล้วก็เลียนแบบ ให้หลวงพ่อดูด้วยนะว่า พระเดชพระคุณหลวงปู่ พูดอย่างนี้ กลั้วหัวเราะ อย่างนี้ แล้วก็ดีใจไปอย่างนี้ แล้วท่านก็หัวเราะ ย้ำว่าเป็นทุกคน

มีคนหนึ่งคลานเข้าไปหาท่านแล้วถามว่า แล้วทำอย่างไรละหลวงปู่ อยากเป็น อยากได้เดี๋ยวนี้ ท่านว่าถ้าอยากได้จริง ๆ ละก็ ไปจุดธูปที่หน้า องค์พระโน่น เออ “ไม่ได้ตายเถอะ” นิ่งกันไปเลย ท่านสอนต่ออีกโดย เอาตัวเองมายืนยัน “ฉันเอง ๒ คราว ไม่ได้ตายเถอะ นิ่ง ถึงเวลาก็ได้ ไม่ได้ตายสักที” ท่านบอกมันได้ มันไม่ตาย

ความรู้ภายในศึกษาได้ด้วยธรรมกาย

ออกพรรษาแล้ว กรานกฐินแล้ว เราจะมีเวลาปฏิบัติได้ยาวกว่าใน พรรษา ตอนนี้เหลืออีก ๘ เดือนเศษ เหลือเฟือนะลูกนะ โหงวเฮ้งดี ๆ อย่างนี้ ถ้าตั้งอกตั้งใจปฏิบัติเข้าถึงกันทุกคนเลย

ทำนะลูกนะ แล้วอย่าทำแบบเรื่อยเปื่อย ไม่มีเป้าหมาย ทำต้อง หวังว่าทำได้ แต่เวลาทำอย่าตั้งใจเกินไป ฟังให้ตื่นะ เป้าเราต้องเอา ให้ได้ แต่วิธีการปฏิบัติต้องพอดี

เรามาบวชอยู่ที่วัดพระธรรมกายกับหลวงพ่อก็มีความสมัครใจ มีความพร้อมที่จะเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวทุกรูปเลย เพราะวัดมีตั้ง ๓๐,๐๐๐ กว่าวัดทั่วประเทศ แต่ไม่ไป เลือกเอาวัดเดียวคือวัดพระธรรมกาย เพราะอยากได้ธรรมกาย ตอนนั้นสมหวังว่าได้มาอยู่ร่วมกันแล้ว เหลืออยู่อย่างเดียว คือ ทำให้ได้ ก็ต้องเอาให้ได้นะลูกนะ

สิ่งที่เราจะต้องเรียนรู้ซึ่งเป็นความรู้ภายในและสำคัญอย่างยิ่งคอยเราอยู่ในตัว จะเรียนรู้ได้ก็ต้องเข้าถึงธรรมกายเท่านั้น ถ้าไม่ได้ธรรมกาย ก็ศึกษาไม่ได้ เพราะจะไปควักหยิบออกมาให้ดูก็ไม่ได้ จะไปอ่านหรือจะไปฟังก็ชื่นใจ แต่ว่าก็ไม่ได้อยู่ดี ต้องทำนะลูกนะ ทำของเราเองให้ได้ ให้เป็นขึ้นมา แล้วเดี๋ยวก็จะมาศึกษาวิชาธรรมกาย

ยิ่งศึกษาไปจะยิ่งมีความปิติและภาคภูมิใจในตัวเองว่า เราเกิดมาเป็นชาวพุทธ ได้มาบวช ได้มาศึกษาธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะปลื้มอกปลื้มใจ ดีอกดีใจทีเดียว เห็นว่าตัวเรามีคุณค่า เกิดมาชาตินี้ได้มาถึงจุดที่บัณฑิตนักปราชญ์ในกาลก่อนเขาอยากจะเข้าถึงกัน

มีสิ่งที่เรายังสงสัยอยู่ซึ่งเป็นความลับสำหรับเรา เรื่องภพภูมิต่าง ๆ ปรโลก สัมปรายภพ นรก สวรรค์ นิพพาน เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตเรามาจากไหน มาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต เรายังไม่รู้แจ้ง แคร้วจำเท่านั้น หลวงพ่อเล่าให้ฟัง เราก็อึ้ง ๆ อยู่ แต่ยังไม่แจ่มแจ้ง ได้แค่ระดับหนึ่ง ลูไปหาตัวเองไม่ได้นะลูกนะ

ลิปปากว่า ไม่เท่าตาเห็น นี่คือเรื่องจริง แล้วยังไปจับมือถือแขนสัตว์ นรก เทวดา ชาวสวรรค์ กระทั่งพระนิพพาน พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านพูดไปถึงอย่างนั้น ลิบตาเห็นก็ยังไม่เท่ากับมือคลำ ไปจับ ๆ ดู ลิบปากว่าไม่เท่าตาเห็น ลิบตาเห็นไม่เท่ามือคลำ ปากแพะลูกนัยน์ตาตาแพ้มือ เพราะฉะนั้นต้องทำให้ได้นะลูกนะ

จำเป็นต้องเข้าถึงธรรมให้ได้

การไปสู่ที่สุดแห่งธรรมนั้น เป็นหน้าที่ของลูกทุก ๆ รูป เราจะไปตามลำพังนั้นไปไม่ได้ ลูเขาไม่ไหว มีแรงปะทะเยอะ ต้องไปเป็นทีม ทีมที่เข้าถึงธรรมกาย ได้ศึกษาวิชชาธรรมกาย ถึงจะไปตรงนั้นได้ เรื่องนี้ หลวงพ่อพูดบ่อย บางทีเราฟังเราก็อึ้งเหมือนกัน ต้องทำให้ได้นะลูกนะ หลวงพ่อจะ ๖๐ ปีแล้ว คอยมานานเหลือเกิน เมื่อไรจะได้สมหวังสักที ต้องเอาให้ได้นะจ๊ะ เราจะได้มาทำงานที่แท้จริงสักที

การเป็นนักบวชมีโอกาสดีกว่าชาวบ้าน เพราะไม่ต้องทำมาหากิน ไม่ต้องทำมาหาเลี้ยงครอบครัว ไม่มีเครื่องกังวล ตัดไปได้ตั้งเยอะ แล้วก็ยูนิฟอร์ม (uniform) ของเราก็นิ่ง ตั้งแต่ปลงผม เครื่องนุ่งห่มมีเพียงเล็กน้อย ลดความกังวลไปได้ตั้งเยอะ เพราะฉะนั้นถ้าเราตั้งใจจริง ๆ แล้วต้องเข้าถึง

อีกประการหนึ่ง วัดนี้ชื่อ “**วัดพระธรรมกาย**” หมายถึง พระพุทธรูปได้เข้าถึงธรรมกาย ไม่ใช่มีอยู่ในตัวแต่เข้าไม่ถึง อย่างนั้นมันก็เหมือนไม่มี ต้องเข้าถึงจึงจะสมกับได้ชื่อว่า วัดพระธรรมกาย เมื่อเราเข้าถึงได้เสียไร การจะไปแนะนำสั่งสอนญาติโยมจะเกิดความมั่นใจ แล้วจะไม่เก้อเขินเวลาโยมเขามาถาม

เขามาถาม เขาก็ไม่ได้เจตนาอะไร พอเกิดความคุ้นเคยกันขึ้นมา “หลวงพ่อ ี่ ๆ นั่งเห็นบ้างหรือเปล่า” เราจะได้ไม่ต้องตอบแบบสงวนท่าทีว่า จวนแล้วบ้าง เกือบบ้าง บางทีก็ยังไม่ค่อย ี่ ๆ ไม่ตอบเขา หรือบางทีบอกพระพูดไม่ได้ สุตราหิณ ที่บอกพระพูดไม่ได้เพราะว่ายังไม่ได้ เลยพูดไม่ได้ นี่สำคัญนะลูกนะ

ชาวโลกที่กำลังรอคอยเราอยู่มีมากมาย เขาอยากจะได้รับคำแนะนำที่ดี มีพลัง ทำให้เกิดแรงบันดาลใจอยากประพฤติปฏิบัติ แล้วก็อยากจะเจอเนื้อหานุญ เวลาทำบุญจะได้อิ่มอกอิ่มใจ เพราะปัจจัยเขามีน้อย หายาก มีน้อยอยากทำบุญได้เยอะ ๆ แสวงหาเนื้อหานุญ หาเท่าไรก็ไม่เจอ

เราจะเป็นเนื้อหานุญให้กับเขาได้ก็ต้องเข้าถึงนะลูกนะ จะสั่งสอนเขาได้ก็ต้องเข้าถึงไม่มีทางเลือกอื่นใดเลยนอกจากเข้าถึงให้ได้ แล้วการขบฉันภัตตาหาร หรือครองจีวร หรือปัจจัย ๔ อันควรแก่สมณบริโภคที่เขาเอามาถวายด้วยศรัทธา ด้วยหยาตเหงื่อแรงงานของเขา เพราะอยากได้บุญ อยากทำกับเนื้อหานุญ อยากทำบุญกับพระที่เข้าถึงพระรัตนตรัย

ในตัว ที่นี้ถ้าเรายังเข้าไม่ถึง เวลาขบฉันก็จะอยู่ในฐานะที่เป็นเปื่องล่าง
เขานะลูกนะ ตอนนี้นั้นมันมืดเสียแล้ว ถ้ากลางวันมองไปกลางท้องนา จะมีคนกับสัตว์ชนิดหนึ่งที่มี ๔ ขา มีเขายาว ๆ มีคนจูงไป แล้วก็ต้องลาก
แอกลากไปใช้แรงงาน ต้องระวังให้ดีนะลูกนะ

เพราะฉะนั้น เราไม่มีทางเลือก นอกจากทางลยุเพื่อให้ได้ทางรอด
ลยุให้เข้าถึงธรรม เข้าถึงพระรัตนตรัยในขณะที่ร่างกายเรายังแข็งแรงอยู่
ยังพอมีเรี่ยวแรง เครื่องกัวลก็ยังมีไม่มากนัก ทำควบคู่กันไปกับกิจวัตร
กิจกรรมที่เราต้องทำทุก ๆ วัน อย่าให้กิจวัตรกิจกรรมเรียนหนังสือ หรือ
อะไรก็แล้วแต่เป็นข้ออ้าง ข้อแม้ เจื่อนไขว่ มันเหนื่อย มันเพลีย ไม่มี
เวลาว่าง ไม่มีอารมณ์ที่จะมานั่งแสวงหาพระธรรมภายในตัว อย่าให้สิ่ง
เหล่านี้มาเป็นข้ออ้าง ให้ทำควบคู่กันไป ทำกันทุกวัน

ญาติโยมที่เขามาปฏิบัติธรรม น่าอัศจรรย์ใจทีเดียว ภารกิจการเขาเยอะ
กว่าเรา เครื่องกัวลก็มาก ต้องต่อสู้กับชีวิต ทั้งเจ้านาย ทั้งเพื่อนร่วมงาน
ลูกค้า พ่อค้า ครอบครัวก็มี แต่เขาบริหารเวลา เจียดเวลามาประพฤติ
ปฏิบัติธรรม แล้วก็สมหวังด้วย เขามาเล่าประสบการณ์ภายในให้หลวงพ่
ฟังด้วยความปลื้มปิติใจ

เรากลับต้องหันไปถามเขาเสียอีกว่า ทำอย่างไรถึงเข้าถึง ก็ทำอย่าง
ที่หลวงพ่อบอก คือ ทำทุกอิริยาบถ มีเวลาที่ทำไป แล้วเขาก็เล่าให้ฟังว่า
ล้างหน้าเหมือนล้างหน้าพระ อาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน ขับถ่าย เหมือน
ตัวเป็นพระ จะเดินไปไหนเหมือนมือองค์พระมุฑบ่าง ตัวเป็นองค์พระบ่าง
องค์พระครอบตัวบ่าง เวลาหลับรู้สึกถูกดุดเข้าไปข้างในบ้าง มีความสุข
มีความเบิกบาน

เขาเล่าอย่างนี้ที่ไร หลวงพ่อจะนึกถึงลูกพระลูกเณรทุกทีว่า เราอยู่ใกล้พระรัตนตรัย และถือว่าเป็นหนึ่งในพระรัตนตรัยด้วย และกิจวัตรกิจกรรมของเราที่มีอยู่ก็เป็นไปเพื่อบุญกุศล ต่างจากชาวโลกที่ทำเพื่อความอยู่เพื่อยังชีพ แต่ทำไมสิ่งเหล่านี้ถึงไม่ส่งเสริมให้เราได้เข้าถึงพระรัตนตรัย เข้าถึงพระธรรมกายเหมือนอย่างญาติโยมเขา ต่อจากนี้ไปให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันเพื่อช่วยตัวของเราเองนะลูกนะ

อีกประการหนึ่ง ชาวโลกกำลังรอคอยเราอยู่ บรรพบุรุษ บุญการีญาติพี่น้องของเราที่ละโลกไปแล้วก็กำลังต้องการพบเราอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะอยู่ในภูมิของอบายหรือสุคติภูมิก็ตาม ถ้าได้เห็นเราไปหา หมู่ญาติของเราจะปลื้ม อยู่ในนรกก็ยิ่งปลื้ม อยู่ในสวรรค์ก็ปลื้ม แม้มีสุขแล้ว เห็นเราไปหาไปเยี่ยมเยียนด้วยธรรมกายก็จะปลื้ม ซึ้งนอกซึ้งใจ ถ้าอยู่ในอบายก็ช่วยให้พ้นอบาย ถ้าไปอยู่ในสุคติก็ไปเพิ่มบุญให้เขา

ดังนั้น นับจากนี้ไปไล่ความเกียจคร้านออกไปทิ้งเสียให้หมด ชี้แจงเอาชนะได้อย่างเดียวคือขยัน จะกินหยูกกินยา กินโอเลี้ยงไม่หาย จะมาเถา มาเป่า ก็ไม่หาย ชี้แจงเอาชนะด้วยขยัน

ให้ลูกทุกรูปสมหวังตั้งใจ ได้บรรลุวิชชาธรรมกายอย่างสะดวกสบายอย่างถูกต้องร่งรอย ตรงไปตามความเป็นจริงทุกประการเทอญ ๐